

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: 2017 május hóban : (Kol.3, 23.):

„Bármít tesztek, tegyétek szívből, mintha az Úrnak és nem embereknek tennétek. Hiszen tudjátok, hogy az Úrtól jutalmul kapjátok az örökséget. Urunknak, Krisztusnak szolgáljatok.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Az Úr Lelke, a Szentlélek, Ő az, aki feltámasztotta Jézust a halálból. Ő támaszt fel minket is a romlandóságból a romolhatatlanságba, az ideiglenességből a véglegességbe, a tökéletlenségből a tökéletesség létállapotába. Ő által fogja megújítani Jézusban, a megtestesült Igében az egész világot. Ő adott hitet szívünkbe Jézus iránt, s adott érzéket ahhoz, hogy megízlelhessük Isten, hozzánk lehajló szeretetét. Ma pedig arra irányítja figyelmünket, hogy ez az isteni örök szeretet: Tevékeny. Ezért szólít fel minket is újból és újból a szeretetre, s a szeretetben buzgólkodó, vagyis tevékeny életre. Ha Isten szeretete már megjelent bennünk, akkor Isten cselekvése is jelen kell, hogy legyen életünkben. A Szentlélek alakítja át a világot, minden esetre minket. Igaz, hogy az Új Teremtés Jézus Krisztusban, a Feltámadás zsenyéjében, primőrjében jelent meg itt köztünk a Földön, a borzalmas kereszthalált követő hét első napján. Ezzel az újjáépítés fundamentálisan már elkezdődött. Ennek a gigantikus műnek lettünk mi is, mintegy részesei és munkatársai – a hit által. A hit tehát hozza magával a tevékeny közreműködést a kegyelemmel, az Úrban való gyümölcsöző tevékenykedést. Az Úrban való élet tehát azt jelenti, hogy az Úr cselekszik bennünk a kegyelem által, mellyel együtt kell működnünk, ha meg akarunk maradni az Úrban elrejtett életben. Ahogy ezt szent Ágoston mondja: Isten megteremtett minket beleegyezésünk nélkül, de nem üdvözít közreműködésünk nélkül. Szent János apostol pedig így fogalmaz: „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk. Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad.” (Jn.I. 4,16). Tehát megismertük Isten szeretetét! A szeretet ugyanis tevékeny. S mivel Isten maga a Szeretet, ezért Isten állandóan tevékenykedik. Nem véletlenül mondja Jézus: „Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom.” (Jn. 5,17). Istent követjük, amikor az Ő tevékenykedését követjük. Isten Etalon, ősminta, s ennek a szent mintának alapján járunk el, munkálkodunk és fáradozunk az Úrban. Képmás-mivoltunk is erre szólít fel. Ha szeretetünk csak elméleti lenne, nem volna igazolva. Így szeretetünk is, életünk is, s egész életünk is - igazolatlan lenne. Mi ugyanis a Krisztusban való munkálkodásra kaptuk életünket, követve a Mestert, aki bennünk él. Jutalmunkat is az Úrtól várjuk. Pál apostol felszólítása is cseng a fülünkben: „Tegyetek mindig minél többet az Úr ügyéért, hiszen tudjátok, hogy az Úr ügyében való fáradozástok nem hiábavaló.” (I.Kor. 15,58)- De másutt is buzdít: „Bármít tesztek, tegyétek szívből, mintha az Úrnak és nem embereknek tennétek. Hiszen tudjátok, hogy az Úrtól jutalmul kapjátok az örökséget. Urunknak, Krisztusnak szolgáljatok.” (Kol.3,23.)

Téma. - Az Úrban való életünk titka: **Az Úrral együtt való tevékenykedésben kitöltött életforma.** Szolgáló, munkás, a restséget, lustaságot legyőző, Isten akaratát és tetszését szüntelenül kereső, az idővel, erővel helyesen gazdálkodó, a Szentlélek fegyelmében levezényelt életstílus. Önlegyőzés, önmehtagadás: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét és kövessen.” (Mk. 8,34). „Mert az Isten országa nem szavakon alapszik, hanem erőn” (I.Kor.4,20). Az önmehtagadó életben éljük át az Úr főparancsát: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!” (Mk. 12,30). De nem ismeretlen előttünk Urunk hasonló kijelentése: „A mennyek országa Keresztelő János idejétől mindmáig erőszakot szenved, az erőszakosok szerzik meg.” (Mt.11,12.) Az erőszakot szenved – szókapcsolat helyett inkább úgy kellene fordítanunk:”erőfeszítésbe kerül” .- De ne felejtjük el, hogy ugyanakkor az Úr kegyes gazda és nem kegyetlen munkáltató. Atyai, gyengéd szeretete átsugárzik az evangéliumon! Ő nem egy haszonért lihegő kapitalista, akiben megfagyott minden emberi együttérzés, s kitiporná - legszívesebben - az utolsó szuszt is alkalmazottjából, ahogy’ ez földi viszonylatokban gyakran tapasztalható. „Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt.” (Zsid. 4,15). Gondolt pihenésünkre és törvénybe is foglalta azt: „Hat napon át végezd munkádat, a hetedik napon szünetelj, hogy ökröd és szamarad is pihenjen, s hogy szolgálód fia és az idegen is felüldüljön.” (Kiv.23,12). Az erőfeszítések és pihenés bioritmusát Ő ismeri a legjobban, akitől létünk létrejött. Igaz, ez az iránymutató isteni paraméter csak a munkára és munkálkodásunkra vonatkozik; a

szellemi harc Isten Országáért nem ismer szünetet. De az Úr átlátja, ha ki akarnánk játszani a nyugalom törvényét, s szorgos munkálkodás helyett naplopásnak, henyélésnek adnánk át magunkat. Urunk példabeszéde szerint a naplopó ítélet alá esik: *„Te mihaszna, lusta szolgál! - kiáltott rá ura. - Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, s ott is gyűjtök, ahol nem szórtam.”* (Mt.25, 26) Másutt: *„A tizenegyedik óra tájban is kiment, megint talált ott ácsorgókat. Megkérdezte tőlük: Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?”* (Mt.20, 6) De fáradásainkat igazából Ő értékeli és fizeti ki. Ő az, aki megfizet mindenkinek tettei szerint, s ez a tevékenységre rendelt életre is áll. Aki az Úrban él, mindezeket nagyon jól tudja, s ezért mindent Isten nagyobb dicsőségére szándékozik tenni. De ugyanakkor a mennyei jutalom, az „örökség” is szeme előtt áll, s motiválja, vonzza. Mondhatná erre valaki cinikusan: Ez is önzés a javából! De ne feledjük: itt már a halálon túli, hitben fogant jutalom ígéretéről van szó! A halál mezsgyéjén keresztül minden megtisztul. Itt az önzés is meghal. Az égi jutalom ezért ártatlan és szent, bűnös érdektől mentes, örökkévaló és hiánytalanul tökéletes. A legcsekélyebb fáradásunk a jóban sem kerül el Atyánk jutalmazó figyelmét: *„S ha csak egy pohár friss vizet ad is valaki egynek, akár a legkisebbnek is azért, mert az én tanítványom, bizony mondom nektek, nem marad el jutalma.”* (Mt.10, 42) Az örök élet jutalma adja meg, mint motívum, már itt is, a földi életünk kiegyensúlyozott, derűs közérzetét. Ebben van elrejtve a nyolc boldogság titka is. Szinte refrén Jézusunk szájából. Bizony mondom nektek, nagy lesz jutalmatok a mennyben, vagy másutt más szavakkal: „nem marad el jutalma”. Igaz, itt ígéretéről van szó, de azt is tudjuk a hitben, hogy Isten hűséges, ígéretének megtartásában: Ő nem hazug, mert Ő maga az Igazság Szelleme, Szentlelke. – Szavát állja, megtartja, s teljes bizalommal lehetünk iránta, mert ígérete beteljesül. – Az istenhit képes életerős motivációt adni életünknek.

Akció-program. - De felmerülhet bennünk az kérdés: Mikor mondhatjuk, hogy tevékenységünk az Úrban van? - Több karakter-jegyet találok itt a helyes válasz számára. Az Úrban munkálkodom, ^[1] ha szeretetből/szeretettel teszem, amit teszek. Vagyis ha az önzőség vonzáskörét, mint egy kordont – átszakítom. Azaz nem keresem a magam hasznát, előnyét, legalább is rámenősen, direkt módon, hiszen nem önmagamnak élek: Tanítvány vagyok: Jézushoz tartozom! Mesterünk példával jár elől: *„Hiszen Krisztus sem a maga javát kereste, hanem ahogy írva van róla: „Gyalázóid szidalmi rám hullottak.”* (Róm.15,3.) ^[2] Ha Jézusban való életem van: Ő él bennem, én pedig Őbenne; s így belsőnk kivilágosodik ettől a felismeréstől. Ahogy Pál apostol mondja: *„Felismeritek-e, hogy bennetek él Jézus Krisztus?”* (II.Kor. 13,5). ^[3] Felajánlom és egyesítem Jézus egykori és jelenlegi munkálkodásával, szenvedésével, áldozatával az én munkálkodásomat, az abban megjelenő - mondhatnánk: szenvedésemet, fáradásomat, áldozatomat. Ő ezt a sajátjához kapcsolja, felemeli és mintegy átmenti az örökkévalóságba.

Tanúságtétel. - Első papi éveimben történt, de ma is élénken él bennem, mint élmény, amit akkor átéltem. Kezembe került egy teológiai biblikus könyv német nyelven, s olyan indítást éreztem, hogy fordítsam le. Nagyon megragadott a feladat nagyszerűsége; egész bensőm lázas örömmel és igyekezettel dolgozott a könyv fordításán. Sok nem-ismert és szenzációs ismerethez jutottam, s csak úgy vonzott, sistergett kezem alatt a fordítás, s az ebből fakadó lendületes öröm. Bár a lendület gyakorta megtört, mert szótározni kellett, de lélekben szemem előtt állott a kész fordítás, a többszáz-oldalas biblikus könyv, ékes magyar nyelven. De mit tesz Isten? 2-3 éves fordítás múltán egy egyházi könyvkereskedésben ott látom az én könyvemet, de egy konkurrens fordítónak tollából. Elöntött a meleg, s felsóhajtottam: Hát akkor hiába fáradoztam vele oly sok fél-éjszakán át?! Első észlelésem ez volt: Elvesztegettem vele az időt! Miért engedted meg Uram az értelmetlen munkát? ...Pár év múlva érett meg a gyümölcs, de egész' másképpen, mint ahogy én azt gondoltam volna. Egyik papi értekezleten elhangzott egy hirdetés, mely szerint közepes nyelvtudással lehet helyettesítést vállalni Németországban a nyári vakációs hónapokban. Erre is kaptam egy indíttatást, hogy próbáljam ki, hogy néz ez ki (?) - A tantusz akkor esett le, amikor már kinn voltam és szolgáltam ékes német nyelven. Hoppá!...- gondoltam, hiszen nem is olyan nehéz misézni, keresztelni, temetni, beteget látogatni, esketni és kisközösséget látogatni német földön! Most ugrott be, hogy arra a sok szótározásra azért mégis csak szükség volt, nem vesztegettem el hiába az időmet, erőmet. Ezek után több, mint 20 éven át járogattam ki nyári helyettesítésre, s az a sok élmény és emberi kapcsolat színesebbé tette ezt az időszakot, mintha benn roskadoztam volna a fordítás mellett. Így tetszett az Úrnak – és nekem is!

Igei ima. – Uram Jézus! Felajánlom Néked mindennapi kenyeremhez csatolva mindennapi munkámat. Ha Neked adom és felajánlom, akkor nem hull a porba. A Te munkálkodásod egykor a Földön arra szólít fel, hogy kövesselek az élet- és feladatok-adta tevékenységben. Szentlelkeidet, az Erősség Lelkét küldd szívembe, hogy általa munkálkodjak Isten nagyobb dicsőségére és a lelkek javára. Ámen.

Fevelészláda.

Kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek az Úrban való termékeny munkálkodás örömét kívánom : Imával-szeretettel: Károly, Karcsi atya, testvér.